

ΑΥΡΟΙΣ

Τὸ πτηνὸν τοῦτο εὐρίσκεται εἰς τὴν Αὐστραλίαν, καὶ ἔχει τὸ μὲν ἀνάστημα ὅμοιον μὲ τὸ τῶν κατοικιδίων ὀρνίθων τὴν δὲ οὐρὰν ἔχει τὸ μὲν ἄρρεν ἀξιοσημείωτον διότι σύγκειται ἐκ 16 πτερῶν φαιῶν καὶ ὑπερύθρων, ἐξ ὧν τὰ μὲν 12 ἀπέχουσι παραλλήλως ἀπ' ἀλλήλων, τὰ δὲ μετὰ μόνον ἐξ ἑνὸς μέρους εἶνε πυκνά, καὶ τὰ δύο ἐξωτερικὰ ἔχουσι σχῆμα S. Τὸ δὲ θῆλυ ἔχει οὐρὰν ἣτις σύγκειται ἐκ 13 μόνον πτερῶν.

Τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦτο πτηνὸν διακίτταται εἰς τὰ δάση, ὠνομάσθη δὲ Αὐροίς (ὡς φαίνεται) ὑπὸ τῶν φυσιολόγων οἵτινες κατὰ πρῶτον τὴν ἀνεκάλυψαν διότι ἔχει οὐρὰν ὅμοιαν πρὸς ἀρχαίαν ἐλληνικὴν λύραν. Καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τῆς ἡμέρας κάθηται ἡσύχως ἐπὶ τῶν δένδρων, μόνον δὲ τὴν πρωΐαν καὶ τὴν ἑσπέραν πορεύεται πρὸς ἀναζήτησιν τροφῆς. Ὅσμημέραι γίνονται σπανιώτερον.

Εὐρέθη πρό τινας καιροῦ εἰς τὴν Νέαν Ὀλλανδίαν νέον εἶδος Αὐροέντος διαφέρει ὅμως ἡ κατασκευὴ τῆς οὐρᾶς ἥττον οὐσῆς ὡραίας τῆς τοῦ πρώτου.

Γ. ΣΦΟΙΝΗΣ.

ΝΕΑΝΙΑΙ ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΕΝΗ:

Χθὲς ἄφροντις ἐτρέφεσο μὲ τὴν χρυσὴν ἐλπίδα
καὶ εἰς τὸν κῆπον τῆς ζωῆς, ὡς ἄνθος ζηλευμένον,
νὰ θάλλῃς πλήρης χάριτος ἀκόμη χθὲς σὲ εἶδα·
πῶς αἴφνης ἔγινες ὡχρὰ ὡς φύλλον μαρμαμένον;
μὴ ἡ ἀγνὴ καρδίᾳ σου ὑπ' ἄλλης ἐπροδόθη
καὶ ἔφυγον πτερόεντες οἱ ψυχικοὶ σου πόθοι;

Εἰπέ μοι ῥόδον εὐοσμὸν, πτηνὸν τοῦ Παρκαδείσου,
ὅποιον ἤδη ἡδὸν αἰσθάνεται καὶ δρόσον,
ὁπότεν δάκρυ θαλερὸν γεννοῦν οἱ ὀφθαλμοί σου,
ἐνεικονίζοντες σαφῶς τὴν ψυχικὴν σου νόσον;
εἰπέ μοι τί αἰσθάνεται θερμῶς προσευχομένη,
ὅταν τὸ πνεῦμά σου πετᾷ κ' ἐπάνω ἀναβάναι;

Δὲν ἀποκρίνεται, σιγᾷ, ὦ κόρη, καὶ ῥεμβάζεις,
ἔχεις ὡραίους ὀφθαλμούς, πλὴν μόνον ἵνα κλαίῃς·
κ' ἔχεις φωνὴν μαγευτικὴν, νὰ πικραναστενάξῃς.
Δὲν μοὶ λαλεῖς. Ὅμως ἐγὼ ἀκούω ὅτι λέγεις:
«Ὅταν εἰς κόσμους νοσροῦς τὸ πνεῦμα ταξιδεύῃ,
τὸ σῶμα μένει ἄλλαν, δὲν βλέπει καὶ κωφεύῃ.

«Προσευχομένην ἄφες με, ναί, ἄφες με νὰ κλαύσω·
»τοῦτο καὶ σὺ θὰ αἰσθανθῇς, κηθῶς ἐγὼ ἂν πάθῃς.
»Ἄφες με τὸ οὐράνιον δῶρον νὰ ἀπολαύσω,
»καὶ μὴ ζητῇς τοῦ στήθους μου τὸ αἶσθημα νὰ μάθῃς.
»Δὲν δύναται νὰ ἐκφρασθῇ ἡ τῆς καρδίας γλώσσα
»ὅταν αἰσθάνεται παλμούς καὶ ὁμιλῇ σιγῶτα.»

Ὡς φύλλον φθινοπωρινόν, τὸν πταίσαντα συγχώρει·
σὺ νὰ θρηνηθῇς δύνασαι, ἐνῷ ἐγὼ ζῆλεύω
τὸ δῶρόν σου αὐτό. Τοῦλάχιστον, ὦ κόρη,
με μὲ τὸ βλέμμα μου θερμῶς νὰ σὲ θωπεύω,

καὶ νὰ σοὶ λέγω ἄφωνος: προσεύχου, κλαῖε, θρήνη·
τὸ κύμα διαδέχεται ἡ ἡμερὰ, γαλήνη.

Ἄν ἡδυνάμην μετὰ σοῦ ὀλίγον νὰ θρηνησῶ,
ὅποιαν τότε ἡδονὴν κ' ἐγὼ θὰ ἡθελονόμην!
Ἄν ἡδυνάμην ἱερὸν ἐν δάκρυον νὰ χύσω,
εἰς οὐρανίης μετὰ σοῦ μονὰς θὰ ἀνιπτώμην.
Δὲν θέλω, δὲν ζητῶ πολλά· ἐν δάκρυ ἐν καὶ μόνον
νὰ θεραπεύσῃ δύναται τοῦ στήθους μου τὸν πόνον.

Τὸ βλέμμα σου τὰς μελανὰς νεφέλας διασχίζει
τὸν Ἄϊλον ὡς ὕλικὸν ζητοῦν νὰ ἀτενίσῃ.
Τὸ δάκρυ σου εἰς ῥεμβατμῶν πελάγη μὲ βοθίζει
ἐν ᾧ εἰς σὲ τὴν ψυχικὴν γαλήνην θ'. δωρήσῃ.
Ναί, κλαῖτε! ἄρ' οὐ δύναται κ' εἶσαι καλλιέρους κρήνη,
τὸ κύμα διαδέχεται ἡ ἡμερὰ, γαλήνη.

Ὁ νεφελώδης οὐρανὸς πρὶν ἔτι ἀποβάλλει
τὸν ζόφον τοῦ προσώπου του, κρυνοῦς δακρύων χύνει·
τότε μυκᾶται φοβερὰ ἡ τῶν στοιχείων πάλη,
ἥτις διάδοχον αὐτῆς τὴν χαρμονὴν ἀφίνει.
Οὕτω καὶ τῆς καρδίας μας πρᾶννομεν τὸν πόνον,
ἂν συνοδεύ' ἡ προσευχὴ τὸ δάκρυ καὶ τὸν στόνον.

(Σμύρνη)

ΔΗΜ. ΣΤΑΗΣ.

* ΠΟΙΚΙΛΑ

* * Γάλλος μηχανικὸς ἐφευρὲς τρόπον διὰ τοῦ ὁποίου
πλοῖον ταξιδεύον μετὰξὺ Ἀγγλίας καὶ Ἀμερικῆς
δύναται ἐκ τοῦ μέσου τοῦ Ὀκεανοῦ νὰ τηλεγραφῇ
τὸ δρομολόγιόν του. Τοῦτο θὰ κατορθοῦται διὰ βυτίων
κενῶν προσδεδεμένων πρὸς τὸ τηλεγραφικὸν καλώδιον
καὶ τοθευμένων εἰς μεγάλας ἀπ' ἀλλήλων ἀποστάσεις.
Τὰ πλοῖα συναντῶντα τὰ βυτία ταῦτα θὰ δύνανται
νὰ τηλεγραφῶσι.

* * Ἡ ἱματιοθήκη τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας
εἶναι εὐρυτάτη μετὰξὺ τῶν τοιούτων τῶν ἐστεμμένων
κεφαλῶν. Περιέχει ἀνὰ μίαν στολὴν ἐκάστου
συντάγματος εἰς ὃ ἀνήκει. Ἐκτὸς αὐτῶν ἔχει τὰς
στολὰς τῆς Βάδεν, τῆς Βαυαρίας, τῆς Σαξωνίας, τῆς
Βυτεμβέργης. Ἐπίσης ὅπως τιμῆσθαι πάντα ἐπίσημον
ξένον στρατιωτικόν, ὅστις ἤθελε τὸν ἐπισκευθῇ, ἔχει
ἀντίστοιχον στολὴν. Αἱ στολαὶ πᾶσαι εἶναι ἀρχαίαι
διακρίνεται μετὰξὺ αὐτῶν ὁ βαθέως χρώματος μανδύας
του, τὸν ὁποῖον ἔχει πρὸ 25 ἐτῶν καὶ ἔφερεν
εἰς ὅλας τὰς ἐκστρατείας του. Διάφοροι τῶν ἱματι-
σμῶν τούτων ὄντες ἱστορικοὶ, ἐξηκολούθησαν διὰ τὰ
διάφορα μουσεῖα, μετὰξὺ αὐτῶν ὁ σπουδαιότατος εἶναι
ὁ κοιτωνίτης του, ὃν σπανίως φέρει, διότι σπανίως
παρουσιάζεται ἐν ἀτημελήτῳ ἐνδυμασίᾳ.

ΑΙΝΙΓΜΑ Ε'.

Εἶμαι τοῦ ναύτου ἡ ἐλπίς τοῦ ταξιδιῶ τοῦ τέρμα
Καὶ στοὺς λιμένας ῥίπτομαι, ἀρόπως εἰς τὸ ῥεῦμα,
Εἶμαι καὶ πόλις ἔφορος πλὴν μεσογειῶς κείμαι
Καὶ διὰ τοῦ ἐμπορίου μου ὠφέλιμος σοῦ εἶμαι.

Ἑλένη Π. Σπρίνγ.